

ЦЪРКОВЕНЪ ВЕСТНИКЪ

СЕДМИЧНО ИЗДАНИЕ

СЪ БЕЗПЛАТНА ЕЖЕМЕСЕЧНА ПРИТУРКА „ДУХОВНА КУЛТУРА“ — списание за религия, философия, наука и изкуство.

АБОНАМЕНТЪ: I. За България: За всички абонати църковни учреждения, свещеници, учители, частни лица и др. за година 130 лева (платими на два пжти); за 6 месеца 80 лева (платими на един пжт); за 3 месеца 50 лева (сжщо); II. За чужбина (абонаментът е само годишен и въ предплата)—250 лева. III. Само „Църковен вестникъ“—100 лв. Само „Духовна култура“—40 лв. Всичко, което се отнася до „Църковен вестникъ“ и притурката, да се адресира до Св. Синодъ, Редакцията на „Ц. В.“.

Непомѣстени ръкописи не се приематъ. Всички парични суми да се изпращатъ до редакцията. Обявления, само предплатени, се печататъ на последнитъ страници. Плащане: 10 лева за загледна страница за дата, 5 лева за подписъ и за всѣка страница по 2 лева. Официалнитъ обявления на църковни учреждения се изпращатъ направо въ Администрацията; остани обявления се приематъ и чрезъ агенциитъ — последнитъ получаватъ 30% отстъпка

2791
ТУРЪ, ПЛ. СВ. НЕДЕЛЯ
БОГОСЛ. Ф.—ТЕТЪ, ДАР.

СЪДЪРЖАНИЕ:

1. Божествената искра у човѣка.—† Софийский Стефанъ.
2. Въ първитъ дни на свободата. — Свещ. Илия п. Николовъ.
3. Мисли върху личността. — Ст.
4. Годишниятъ актъ на Пастирско-богословския институтъ при Черепишкия манастиръ. — Иером. Атанасий.
5. Злоупотрѣба съ думи. — М. Стояновъ.
6. Изъ духовната съкровищница на Църквата.
7. Бележки и отзиви.
8. Изъ печата.
9. Официаленъ отдѣлъ.
10. Седмиченъ прегледъ на събитията.
11. Църковна и обществена лѣтопись: I. У насъ. II. Въ чужбина.
12. Обявления.

† Софийский Стефанъ.

Божествената искра у човѣка.

Безъ да бждемъ прекалени песимисти—християнитъ не могатъ да бждатъ такива—често свѣтътъ ни се вижда покритъ съ тъменъ плащъ, а границата между доброто и злото, между позволеното и непозволеното, сякашъ е изчезнала, и домътъ на цѣлото човѣшко битие е като че ли построенъ върху пѣськъ. И ние изпитваме студени трѣпки: като че ли ще духнатъ силни вѣтрове, ще придодатъ стихийни порои и ще отвѣкватъ граденото съ кървава потъ на лицето, въ продължение на столѣтия! Има моменти, когато чувствуваме като че ли заглѣхватъ всички свѣтли, бодри и творчески гласове въ свѣта, като че въ него звучи само единъ студень, пронизващъ гласъ: »Нѣма висши ценности и висши норми въ свѣта, всичко е относително, затова всичко е позволено!« И струва ни се, че людетъ иматъ очи, за да не виждатъ, и уши, за да не слушатъ.

Въ такива моменти душата, като не намира утеха и спасение въ онова, което ни заобикаля, устремява се къмъ Бога, търси да се приюти въ св. Му Църква и да почерпи отъ нейнитъ благодатни сръдства и отъ нейния хилядилѣтенъ опитъ

сили и бодростъ, за да живѣе своя тежъкъ животъ. Самиятъ животъ, значи, ни подсказва да запалимъ ярко факела на нашата вѣра, да разкриемъ отново предъ неуморимото въ своитъ търсения човѣшко сърдце християнскитъ нравствени истини, да се изправи отново нравствениятъ образъ на Богочовѣка Христа предъ духовния взоръ на човѣчеството, което да почувствува своето висше предназначение и да осъзнае своя божественъ образъ. Въпрѣки всички изпарения и мъгли на грѣха, този образъ свѣти въ душата на човѣчеството, въ душата на всѣкиго отъ насъ. »Велико, божествено и дивно нѣщо е човѣшката душа«, казва св. Макарий Египетски. »Богъ я създаде по образа на Св. Духъ. Вложилъ въ нея законитъ на добродетелитъ, разсѣдѣка, знанието, мъдростъта, вѣрата, любовта«. Божиятъ образъ билъ начертанъ въ душата на първия човѣкъ — била начертана мъдростъта на Божествения умъ, благостъта на сърдцето, силата на светата воля. »И сотвори Богъ човѣка, по образу Божию сотвори его« (Бит. 1.27).

Надаренъ съ свободна воля, воденъ отъ Божията дѣсница, човѣкъ е могълъ леко да върви по пжтя на нравственото съвършенство, все повече да се приближава и уподобява на своя Творецъ. Но дошелъ въ свѣта грѣхътъ... Потъмнѣлъ Божиятъ образъ въ човѣшката душа, угаснали свѣтлилъ божествени огньове. Грѣхътъ обхваналъ земята и взелъ да я пои съ своята отрова. Човѣшкото сърдце станало безпросвѣтна и безмълвна пустиня...

Божиятъ образъ, обаче, не изчезналъ напълно отъ душата на човѣка. Богъ не отнелъ напълно своя печатъ отъ човѣшкия духъ, не лишилъ човѣка отъ възможността да прави добро, не го хвърлилъ въ мрачна бездна. Въ посланието си до Римлянитъ ап. Павелъ пише за езичниците: »Онова, що може да се знае за Бога, тѣмъ е явно, понеже Богъ имъ го откри. Защото онова, що е невидимо у Него, сиречь вѣчната Му сила и Божеството, се вижда още отъ създание мира чрезъ разглеждане творенията« (Римл. 1, 19—20). Значи, човѣшкиятъ разумъ не билъ напълно заслѣпенъ и атрофиранъ. Макарий и трудно, той все пакъ могълъ да вижда Божиитъ звезди. Човѣшкото сърдце чувствувало, че трѣбва и че може да прави добро. Примѣри: старитъ египтяни имали обичай да слагатъ въ гроба, заедно съ умрѣлия, книгата на мъртвитъ, въ която четемъ: »А въ нахранихъ гладния, напоихъ жадния, дадохъ ходи на потъващия« и пр. Въ 4 вѣкъ преди Христа, в. Флава

живѣе философъ, на име Сократъ. Въ живота тържествувало учението на софиститѣ, споредъ което добро е онова, което е добро за отдѣлния човѣкъ, и зло е онова, което пакъ е зло за отдѣлния човѣкъ. Нѣма общи нравствени закони. Всѣки самъ на себе си е сѣдия. Но щомъ е така, всичко е позволено. Сократъ се противопоставя и казва: »Познай себе си и ще видишь, че тѣзи твърдения сж лъжливи!“ И най-добритѣ синове на езическата древностъ идватъ до убеждението, че човѣкъ не е просто колело въ механизма на вселената, не е автоматъ, подчиняващъ се на фаталния ходъ на природнитѣ сили, а свободно и нравствено отговорно същество. Въ неговото сърдце е начертанъ Божиятъ нравственъ законъ (Римл. 2). Нравственото чувство пронизва съ своята свѣтлина всички наши мисли и намѣрения, желаня и постѣпки, дори нашитѣ съновидения. То е частъ отъ нашата духовна природа и същевременно е нѣщо независимо отъ насъ, стояще надъ насъ, управляващо нашата воля. То е сила отъ друга повисша сфера, вмѣкваща се въ нашата дейностъ и даваща й независима отъ насъ норма. Отначало то е смѣтно, неясно, тъмно, но, все пакъ, човѣкътъ го чувствува като нѣщо особено, важно, ценно, като ръководенъ въ живота принципъ, като неведомъ гласъ отъ другъ свѣтъ. То диктува правила, които не винаги сж записани. Тѣ устно се предаватъ отъ поколѣние въ поколѣние, като светины, като голѣма ценностъ. Постепенно тѣзи правила ставатъ все поясни, по-отчетливи и взематъ формата на нравственъ законъ, който точно опредѣля какво е добро и какво зло, що е нравствено и що безнравствено, свѣтлина и тъмнина, добродетель и порокъ, светостъ, чистота и грѣхъ.

Всемогщиятъ Творецъ е висша основа на естествения нравственъ законъ. Чрезъ откровението Той дава висша санкция на този законъ. Давайки богооткровения Божия законъ на евреитѣ, Моисей казва: »Това слово е близко до тебе. То е въ твоитѣ уста и въ твоето сърдце“ (Второз. 30, 14). Ап. Павелъ въ посланието си къмъ Римлянитѣ сжщо твърди, че »езичницитѣ, които нѣматъ законъ, по природа вършатъ законното... че дѣлото на закона е написано въ тѣхнитѣ сърдца тѣ показватъ въ туй време, когато тѣхната съвѣсть свидетелствува и мислитѣ имъ една друга се обвиняватъ, или се оправдаватъ“ (Римл. 2, 14—15).

Съвѣстьта е създаването на нравствения законъ и произтичащитѣ отъ него нравствени задължения. Тя е единъ видъ вътрешна, ярка свѣтлина, запалена въ тайницитѣ на нашата душа, въ безграничнитѣ простори на сърдцето, свѣтлина, която озарява всички наши чувства, мисли и действия съ неземна сила. Предъ нея е открита цѣлата безбрѣжностъ на човѣшкия духъ. Колкото по-високо стои човѣкъ върху нравствената стълба, толкова по-силно звучатъ въ него повеленията на нравствения законъ, толкова по-дълбоко го вълнува чувството на дълга, толкова по-ярко свѣти факелтъ на съвѣстьта.

»Съвѣстьта е домашенъ и неотложенъ сѣдъ, който е невъзможно да се избѣгне«, казва Св. Григорий Богословъ. А еп. Теофанъ Затворникъ казва: »Съвѣстьта е дадена, за да направи отъ човѣка гражданинъ на онзи свѣтъ, въ който той впоследствие трѣбва да се пресели. За тази цель тя му съобщава тамошнитѣ закони, задължава го да ги изпълнява, сѣди го споредъ тѣхъ, награждава го или го наказва«.

Но може ли само съвѣстьта да начертае върнитѣ пѣтища къмъ спасението, да бѣде твърдъ и

неуморенъ стражъ на нравствеността, на доброто? — Поради това, че човѣкъ е заразенъ отъ грѣха, то и неговата съвѣсть не може да бѣде надежденъ ръководителъ въ нравствения животъ. »Съвѣстьта въ паднало състояние«, казва Еп. Теофанъ, »е разбито огледало. Като такова тя не тѣй представя нашитѣ дѣла и насъ... Макарь съвѣстьта е — ту гласъ на Бога въ душата (законодатель), ту Негово око (свидетель), ту намѣстница на Неговото правосѣдие (сѣдия и въздаятель) при отпадането отъ Него — всички тия Божествени, тѣй да се каже, наития върху насъ чрезъ духа отслабватъ и се намаляватъ въ число и въ сила«. Затова често пѣти, когато страстьта нападне като вихъръ човѣка, съвѣстьта изплашена се крие нейде далечъ въ дълбочинитѣ на душата. И страстьта се разхожда на просторъ и подчинява всички духовни сили. Сърдцето остава равнодушно предъ грѣховетѣ. Съзнанието за виновностъ често остава само въ мислитѣ, безъ да проникне въ сърдцето. И често човѣкъ остава хладенъ зритель на своитѣ грѣхове. Въ такива случаи казваме, че съвѣстьта е притѣпена отъ грѣха и тренирана въ него. Затова тя е престанала да бѣде чувствителниятъ нравственъ барометъръ, строгиятъ и неподкупенъ сѣдия.

Ето защо, само богооткровениятъ евангелски законъ си остава най-върниятъ, най-ясенъ и най-сигуренъ нравственъ пѣтеводителъ. Не съ своята божествена, а съ своята човѣшка страна съвѣстьта може да се заблуждава. Затова тя се нуждае отъ изправление и просвѣщение, т. е. отъ възпитание. Съвѣстьта може да се притѣпи, затова се нуждае отъ подостряне; може да задрѣме, затова се нуждае отъ събуждане; може да се стѣсни и ограничи нейниятъ обсъгъ на действие, затова има нужда отъ разширяване. И кой може да бѣде най-добриятъ възпитателъ и поощрителъ на съвѣстьта, ако не Божиятъ евангелски законъ, разкритъ на людетѣ отъ Исуса Христа?

Тѣзи основни истини на нашата вѣра трѣбва често да се напомнятъ въ наше време, защото, по много причини, днешното човѣчество е изгубило християнското съзнание и учение за Божия образъ въ човѣка, за нравствената свобода и отговорностъ, за съвѣстьта и пр., и затова днесъ човѣкъ се смѣта едва ли не една обикновена вещь, или животно, наредъ съ всички други вещи и животни въ свѣта. Тѣй напр., модно е днесъ да се мисли, че въ свѣта нѣма нищо, освенъ безсмислено стѣлководие на слѣпи природни сили. Човѣкътъ е напълно въ властьта на този безсмисленъ вихъръ. Неговата т. н. »нравствена свобода«, неговитѣ мечти, жаждата му за щастие, любовта му къмъ доброто и отвращението му къмъ злото, стремежтъ му къмъ разумностъ и истина, сж само жалки илюзии, измамни искри, които пламватъ и изгасватъ, споредъ слѣпитѣ закони на природата, въ она комплексъ отъ атоми, който се нарича »човѣшки мозъкъ«. Човѣкътъ е само малко колелце, нищожна бурмичка въ свѣтовната машина. Той е листъ, носенъ на вси страни отъ вѣтроветѣ на свѣта, лодка, понесена върху гребена на бурни вълни въ безбрѣжния океанъ на живота. Нито за себе си, нито за другитѣ той е въ състояние да отговаря, нито самъ е виновенъ въ нѣщо, нито другитѣ има възможностъ да обвинява.

Църквата постоянно трѣбва да се бори срещу това бездушно разбиране за човѣка, защото последицитѣ отъ него въ частния, общественя, държавния и междудържавния животъ сж неизмѣримо печални. Човѣкътъ не е пасивно ордие на слѣпи, невидими

сили, не е подгоненъ отъ вѣтра и подхвърлянъ безцелно на всички страни листъ, не е жалка играчка на неразумни сили, а нравствено-свободно същество, създадено по Божи образъ и подобие. Той чувствава това и никакви хитри съображения на разума не сж въ състояние да унищожатъ това чувство у него. Въ сърцето на човѣка звучи Божиятъ гласъ и гори Неговиятъ свещенъ пламъкъ. Човѣкътъ съ неговитѣ мечти и надежди не е самотникъ, захвърленъ въ хаоса на мъртвитѣ сили на природата, а Божие дете, надъ което бди всемогщата дѣсница на неговия Небесенъ Отецъ.

Ние чувствуваме себе си отговорни за нашитѣ дѣла, и това е достатъчно доказателство, че ние сме нравствено отговорни. Единъ автоматъ, който слѣпо се подчинява на фаталния ходъ на природата, не може да притежава такава чувство.

Богъ е дарилъ на човѣка великъ даръ — нравствената свобода. Жизнената задача на човѣка е да понесе този даръ по свѣтлитѣ, чисти божествени пѣтица, за да се яви смирено съ него на сждъ предъ своя Създателъ.

Ето защо, съзнанието за божествения произходъ и достоинство, за божествената искра у човѣка, у общества и у народитѣ, никога и при никакви събития и обстоятелства не трѣбва да изгасва или да се затъмнява. Защото само тъй човѣкътъ е истински човѣкъ и народитѣ отъ такива човѣци сж достойни за своята, опредѣлена имъ отъ Бога, мисия.

Най-ярки изразители и най-съвършени представители на божествената искра у човѣка сж Христовитѣ апостоли — непокланитѣ стълбове на светата вселенска, Христова Църква. Тия прости нагледъ галилейски рибари, почти неграмотни и лишени отъ системно и солидно образование, подбудени отъ вътрешно горение на божествената искра и движени отъ нестихващата духовна жажда на боготърсене, първи дойдоха при Богочовѣка Христа. Просвѣтени отъ Него съ вѣчната истина, а по-късно утвърдени въ непостижимата тайна на божественото домостроителство, тѣ станаха свещени органи, духоносни благовестници на всеспасителната Божия благодать, съ която победиха езическия свѣтъ и неговата материална култура, давайки новъ пѣтъ и импулс на цивилизацията: пѣтъ на искреното боготърсене и импулса на подвижническото богослужене. Мечтата за земното царство на Израилъ стана достъ за вѣчното царство на Бога: „*Да вси едино бъдатъ*“. Отъ милионитѣ Израилеви синове само апостолитѣ, безъ колебание и смутъ, възприеха свидетелството на пророка и предтеча Иоана и призова на Богочовѣка за нова тварь, чрезъ покаяние и самосъбраностъ къмъ духовно съвършенство.

Апостолитѣ тръгнаха следъ Христа, защото божествената искра въ душата имъ разкри близость, родство и единение въ всичко, което Богочовѣкътъ носѣше и даряваше. Откровението на божествената воля имъ се яви ясно и опредѣлено въ свѣтлината на разгорѣлата вътрешна искра да търсятъ Божия пратеникъ, Когото, като намѣриха, обикнаха всеотдайно и Му останаха вѣрни, безъ да се поставятъ на изпитанието на фаталния кръстопѣтъ... Възприятаята отъ видимия и невидимъ свѣтъ, дѣло на усилията да се вникне въ тайната на битието чрезъ виделината на божествената искра, прозрението на интуицията и силата на вѣрата, ги преобразуваха и приготвиха да бждатъ пригодни за великото самоотвержено служение на божествени благовестници, каквито ги избра, благослови и изпрати въ живота Спасителтъ...

Колко е желателно, пренеобходимо нужно и задължително потрѣбно днешнитѣ изразители и представители на божествената искра у човѣка да бждатъ не на думи, а на дѣло приемници на апостолитѣ...! Дано, защото времето, въ което живѣемъ, е лукаво и подло, следователно, наложително става да се работи усилено, щото човѣкътъ да не се изражда по пѣтя на звѣрщината, а подобно на блудния синъ да се върне при Отца си и да прояви моралнитѣ сили и духовната красота на неугасимата божествена искра, като непороченъ образъ и неизмѣнно подобие на своя всемогущъ Творецъ, премждъръ Промислителъ и всеблагъ Спасителъ.

Въ първитѣ дни на свободата.

Българскиятъ народъ следъ злополучната свѣтовна война изживѣ голѣми изпитания и тежки вътрешни сътресения, но никога не загуби вѣрата въ едно по-честито свое национално бждеще. Всѣкога дълбоко въ душата му е билъ живъ споменътъ за великата жертва, дадена отъ онѣзи негови синове-герои, които съ коститѣ си осѣяха и съ кръвта си оросиха тихитѣ бѣломорски равнини, златнитѣ Добруджански поля, легендарнитѣ Македонски планини и китнитѣ Западни покрайнини. И затова, въпрѣки трагизма по пѣтя на своето историческо битие, народътъ ни не изгуби надежда въ тържеството и победата на националната си правда, не отвърна погледа си отъ свѣтлия изгрѣвъ на свободата, не се смуги духътъ му и не се разколеба волята му въ трудната борба срещу позорнитѣ робски вериги, въ които, по внушението на една подла и недобросъвѣстна европейска дипломация, жестоко бѣха оковани негови родни братя. И той не се излъга. Надеждата му се изпълни. Очакванията му се сбжднаха. Въ една свежа и ранна пролѣтна утринъ удари тържествениятъ часъ на свободата. Шеметниятъ и победоносенъ устремъ на Велика Германия счупи робскитѣ окови, и доблестната ни родна войска навлѣзе въ откъснатитѣ преди повече отъ двадесетъ години свещени български огнища, за да ги приобщи отново навѣки къмъ майката-родина.

Въ изпълнение на единъ скромненъ отечественъ дългъ, като мобилизиранъ свещеникъ, имахъ възможността да прекарамъ близу два месеци между нѣкои отъ новоосвободенитѣ братя и да бжда непосредственъ свидетелъ както на голѣмата имъ радостъ отъ придобитата свобода, така и на несломимата сила на будния имъ националенъ духъ. И сега тамъ — въ Западнитѣ покрайнини и Македония, е още празникъ. Царибродско, Пиротско, плодороднитѣ и тучни долини на Българска Морава и Вардаръ и посланата съ буйни житни ниви Прешовска седловина още сж подъ впечатлението на великденската освободителна радостъ. Националниятъ ни трибагренникъ и знамето на Великия Райхъ и сега се развѣватъ по обществени сгради, частнитѣ домове и по скупенитѣ къщурки на скрититѣ въ планинскитѣ дебри паланки. А Видиличъ, Суша, Шаръ и Китка, забили остро въ небеснитѣ синевни бѣлоснѣжнитѣ си върхове, стоятъ като вѣрни свидетели на тържеството на правдата и свободата. Спокойнитѣ води на Нишава, Ерма, Българска Морава и Вардаръ разнасятъ надалечъ като победенъ приветъ ехото отъ мощно войнишко „ура“ и звудитѣ на български бойни маршове. Всичко тамъ се радва и весели, защото се постави край на едно позорно за културното човѣчество време, когато самозабравили се властници чрезъ кърваво насилие искаха

да сломятъ националната мощь и въра на едно мирно, честно и трудолюбиво население.

Рѣдко усърдие и постоянство сж проявили поробителитѣ, за да го денационализиратъ. Много е претърпѣло то отъ асимилаторскитѣ пристѣпи на жестокия тиранинъ, но нищо не е могло да смути националното му чувство. Нито отвлечанията и побоищата, нито затворитѣ и убийствата, нищо не е могло да застави поробенитѣ братя да се откажатъ отъ своя родъ и езикъ. И сега, въ първитѣ дни на свободата, не се поддава на описание радостъта на тия страдалци за българската имъ народностна принадлежностъ. И колко много тѣ сж очаквали благословения день на свободата! Съ мисълъта за този день тѣ търпеливо понасяли тежкитѣ изпитания; за него живѣли и работили. Старъ бѣлобродъ свещеникъ отъ Царибродъ, обслужващъ нѣколко близки до града села, следъ като стоялъ на будна национална стража около двадесетъ години подъ тежкитѣ удари на робското тегло, сега се чувствува гордъ и радостенъ, като вижда тържеството на българския народностенъ идеалъ. Когато въ единъ мраченъ ноемврийски день, по заповѣдъ на поробителя, е трѣбвало да сваля формата на българския свещеникъ и да я замѣни съ сръбска, той поржчалъ на съпругата си да пази внимателно въ скрина расото и камилавката му съ пожелание, ако не доживѣе освобождението на родния си край, да бжде погребанъ съ тѣхъ, ако ли пъкъ бжде щастливъ да види отново слънцето на свободата, съ тѣхъ да посрещне освободителитѣ. И на осми априлъ, когато надъ Царибродско тържествено се разнесълъ победниятъ химнъ на свободата, стариятъ свещеникъ облѣкълъ пазеното като светиня 20 години расо, сложилъ свещеническата си шапка и съ радостъта на праведния старецъ Симеонъ посрещналъ освободителнитѣ германски войски.

Поробителитѣ сж преследвали всичко българско. Принуждавали сж българското население да дава на децата си при св. кръщение чисто сръбски имена, като напр. Драготинъ, Милутинъ, Душанъ, Милица, Урошъ и др. Сжщо и чрезъ богослужението тѣ сж искали да направятъ отъ нашитѣ братя „прави сърби“. Не сж споменавали въ божественитѣ служби светитѣ солунски Братя като славяно-български просвѣтители; богослужениятъ имъ езикъ е възмутително осакатенъ и преиначенъ църковно-славянски езикъ, а пѣнието имъ въ черквитѣ е съвсемъ чуждо по духъ и мотиви на нашето православно църковно-източно пѣние. Изглежда, че тѣ сж се водили отъ едно желание да посърбятъ всичко. Въ много храмове на видно мѣсто сж поставили ликове на свои крале и светии. А въ гр. Скопие, въ старинния храмъ „Св. Спасъ“, сж поставили златни паметни плочи съ имената на загиналитѣ за „освобождението“ на „Южна Сърбия“ и за обединението на Велика Югославия. Въ черквата при военнитѣ гробища на сжщия градъ — „Храмъ славе“, на северната ѳ стена, като сж изобразили лика на единъ свой кралъ, сърбитѣ, които сж всеобщо признати фалшификатори на историческитѣ истини, не сж се посвѣтили да поставятъ подъ лика му надписъ, че той е билъ кралъ и на всички българи. Изобщо тиранитѣ се стараели да направятъ всичко потрѣбно и възможно въ заграбенитѣ български земи, за да ги представятъ предъ младото поколѣние и предъ неосведоменитѣ чужденци-писатели като чисто сръбски. Но тѣзи асимилаторски прийоми сж давали тъкмо обратни резултати. Тѣ още повече сж укрепвали борческия и свободололюбивъ духъ на мѣстното население, което съ погнуса е посрещало всѣки кървавъ опитъ на националното му погубване. То твърдо е вѣрвало, че стра-

данията му за български родъ и езикъ сж семето, отъ което ще изникне въ мощь и величие нова и обединена България. И сега, въ тѣзи исторически дни за народа ни, това измжчено и калено въ борби и изпитания население е щастливо съ радостъ и възторгъ да посрѣща представителитѣ на родната властъ и е готово да ѳ съдейства въ нейнитѣ творчески усилия за създаване и закрепване въ вѣчни времена на велика и благоденствуваща България.

Свещеникъ Илия п. Николовъ.

Мисли върху личността.

Човѣкътъ е голѣма загадка въ свѣта. Но той е такава не като животно и не като социално сжщество, не като частъ отъ природата и обществото, а като личностъ.

Съзнанието за личността въ човѣка говори за неговата висша природа и висше призвание. Ако човѣкъ не бѣ личностъ, макаръ и поразена отъ грѣха, макаръ и въ потенция, въ него не би имало нищо необикновено. Личността не прилича на нищо въ свѣта, съ нищо не може да бжде съпоставена и сравнена. Когато личността, единствена и неповторима, встѣпва въ свѣта, свѣтовниятъ процесъ се прекъсва и измѣня своя ходъ, макаръ това да не се забелѣзва отъвнѣ. Личността не се включва въ непрекъснатия процесъ на свѣтовния животъ. Тя не може да бжде елементъ отъ или моментъ въ еволюцията на свѣта. Човѣкътъ, когото познава биологията и социологията като природно и социално сжщество, е рожба на свѣта и на ставащитѣ въ свѣта процеси. Но човѣшката личностъ не е дете на свѣта. Тя е отъ другъ произходъ. И това прави човѣка загадъченъ. Личността е микрокосмосъ, цѣлъ универсъ (Гл. интересния етюдъ на *Н. Бердяевъ* въ „О робствѣ и свободѣ човѣка“. Paris. 1939 г. 19—20).

Личността е неизмѣнното въ измѣнението, единството въ многообразието. Тя не е готова даденостъ, а задача, цель, идеалъ на човѣка. Личността се самоизгражда. Никой не може да каже за себе си, че е напълно личностъ. Личността не се съставя отъ части, не е агрегатъ, а първична цѣлостъ, която присъществува въ всички дейности на човѣка. Тайната на личността е въ нейната абсолютна незамѣнимостъ, несравнимостъ и неповторимостъ. Въ нея има много родови, исторически, традиционни, социални, семейни, наследствени, подражателни, много „общии“ елементи. Но тѣ не сж „личното“ въ личността. Личното, оригиналното въ личността е свързано съ първоизвора. Всички родови и наследствени елементи сж само материалъ за творческата дейностъ на личността. Личността е сжщество разумно и свободно. Тя е моето цѣлостно мислене, моето цѣлостно искане, моето цѣлостно чувствуване, моитѣ цѣлостни творчески актове. (Ср. *Н. Берд.* Пос. съч. Стр. 22—23).

Личността не е биологическа или психологическа, а етическа и духовна категория. Тя не може да бжде отъждествявана съ душата. Личността има стихийно-безсжзнателна основа. Подсжзнателното е бушуваниятъ океанъ на живота. Трѣбва да различаваме въ човѣка дълбоко и повърхностно „азъ“. Къмъ другитѣ люде, къмъ обществото и цивилизацията човѣкъ често е обрнатъ съ своето повърхностно „азъ“. Това добре е разбиралъ Л. Толстой. Той изобразява двойния животъ на човѣка, живота на повърхностното „азъ“, изпълненъ съ лъжа и лицемѣрие, и вътрешния, истинския животъ, въ който човѣкъ стои предъ първореклността, предъ дълбочината на живота. Когато князь Андрей гледа къмъ звездното небе, това е по-истин-

ски животъ, отколкото когато разговаря въ петербургскитѣ салони.

Човѣкътъ е преодоляваще себе си и трансцендираще сѣщество. Трансцендирането е преходъ къмъ транссубективното, къмъ Бога. По този пжтъ личността напълно реализира себе си.

Въ гръцката философия не е имало каква-годе ясна идея за личността. Проблѣсъци за нея се появяватъ у стоицитѣ. Това създавало голѣми затруднения за отцитѣ на Църквата при разкриване на християнскитѣ догмати, защото трѣбвало да се изрази нѣщо съвсемъ ново, новъ духовенъ опитъ, непознатъ на Платона, Аристотеля и Плотина. Отъ гледна точка на свѣтовната история на мисълта, заета съ проблемата за личността, голѣмо значение е имало учението на Църквата за ипостаситѣ на Св. Троица. Може да се каже, че съзнанието за Бога като личност е предшествовало съзнанието на човѣка като личност. Поради това видниятъ православенъ богословъ Карсавинъ отрича сѣществуването на човѣшката личност и признава само сѣществуването на божествената личност (ипостасъ). Той говори за симфоническа личност, осъществяваща божественото триединство. Но, споредъ Н. Бердяевъ, това е едностранчиво (Ср. Н. Бердяевъ. О рабствѣ и свободѣ човѣка. Стр. 30—31). Гръцката дума „ипостасисъ“, означаваща подставка, и латинската дума *persona*, означаваща маска, твърде несвършено изразяватъ идеята за личността, въ дадения ъ отъ християнството и отъ новата философия смисълъ. За Лайбница сѣщността на личността е съзнанието на самия себе си, т. е. идеята за личността е свързана съ съзнанието. Кантъ внася нѣщо ново въ разбирането на личността. Той преминава отъ интелектуалистичното разбиране на личността къмъ етичното. Личността е независима отъ механизма на природата. Затова тя не е феноменъ срѣдъ феноменитѣ. Тя е целъ въ себе си, а не срѣдство. Сѣществува чрезъ себе си. Макс Шелеръ опредѣля личността като единство на преживяванията и като живо единство на разнообразни дейности. У Несмѣловъ има интересни мисли за човѣка. Споредъ него, човѣшката личност е голѣмо противоречие и загадка. Тя е поставена въ условията на ограниченото битие и сѣщевременно въ нея се отразява образътъ на безусловното битие. Несмѣловъ тѣй изразява противоречието на човѣка: той е вещь на физическия свѣтъ, която носи въ себе си образа на Бога.

Споредъ французкия томизъмъ и споредъ Н. Бердяевъ, трѣбва да се прави разлика между личност и индивидъ. Индивидътъ е натуралистическа, биологическа и социологическа категория. Индивидътъ е нѣщо недѣлимо по отношение на нѣкакво цѣло. Той е атомъ, частъ отъ цѣлото, частъ отъ рода или обществото, отъ козмоса въобще. Индивидътъ е тѣсно свързанъ съ материалния свѣтъ, той се ражда отъ родовия процесъ. Индивидътъ се ражда отъ баща и майка, има биологически произходъ, детерминиранъ е отъ родова и социална наследственостъ. Нѣма индивидъ безъ родъ и родъ безъ индивидъ (Н. Берд. Посл. съч. Стр. 31).

Личността не е натуралистическа, а духовна категория. Тя не е нѣщо недѣлимо или атомъ по отношение на нѣкакво цѣло, козмическо, родово или социално. Тя е свободата и независимостта на човѣка по отношение на природата, обществото, държавата. Личността не е рожба на родовия козмически процесъ, не се ражда отъ баща и майка, а идва отъ Бога. Тя свидетелствува за това, че човѣкътъ е точка на пресичане на два свѣта, че въ него се води борбата на духа и природата, свободата и необходимостта, независимостта и зависимостта. Не различни двама

човѣка, а единъ и сжщъ човѣкъ е индивидъ и личност. Това не сж две различни сѣщества, а две качества, две сили въ човѣка. Личността е парадоксъ за рационалната мисълъ, защото парадоксално вмѣства личното и свѣрхличното, крайното и безкрайното, постоянното и промѣняващото се, свободата и сждбата (Н. Берд. Пос. съч. Стр. 32, 35).

Сѣществуването на личността предполага сѣществуването на свѣрхлични ценности. Нѣма личност у човѣка, ако нѣма онзи горенъ свѣтъ, къмъ който тя се стреми. Нѣма личност, ако нѣма свѣрхлични ценности.

Образътъ на човѣшката личност не е само човѣшки образъ, но и Божии образъ. Въ това сж скрити всички загадки и тайни на човѣка. Това е тайната на богочовѣчността, която е парадоксъ, рационално неизразимъ. Човѣшката личност само тогава е истински човѣшка, когато е богочовѣшка личност, т. е. когато се стреми да стане такава. Богочовѣкъ въ собствения смисълъ на думата е само Исусъ Христосъ. Но Той е идеалъ за всички човѣци (Н. Берд. Пос. съчинения. Стр. 33, 34—39).

Личността е свързана съ характера. Силната личност е изразенъ характеръ. Характерътъ е победата на духовното начало въ човѣка, но победа въ конкретно-индивидуална форма, свързана съ душевнотѣлесния съставъ на човѣка. Характерътъ е овладяване на себе си, победа надъ робството въ себе си, която прави възможна и победата надъ робството на околния свѣтъ. Характерътъ се проявява преди всичко въ отношението къмъ околната срѣда. Темпераментътъ е природна даденостъ, а характерътъ е завоевание и постижение. Той предполага свобода. Твърде приблизителни и изкуствени сж всички класификации на характери и темпераменти. Тайната на личността не се подава на класифициране (Н. Берд. Пос. съч. Стр. 41).

Ст.

Годишниятъ актъ на Пастирско-богословския институтъ при Черепишкия манастиръ.

Тази година Пастирско-богословския институтъ при Черепишкия манастиръ даде своя втори випускъ. Нова бодра дружина отъ 35 души млади клирици-дякони въ деня на Св. Петдесетница бѣха изпратени на църковното поприще, за да влѣятъ своитѣ сили въ наша църковенъ и общественъ животъ.

Годишниятъ актъ на завършилитѣ Института стана на Св. Петдесетница, 8 юний. Въ сжбота следъ обѣдъ пристигнаха въ Черепишъ Н. Високопреосвещенство Видинския митрополитъ Неофитъ, Намѣстникъ-председателъ на Св. Синодъ, и Негово Високопреосвещенство Вратчанския митрополитъ Паисий, посрещнати на гарата отъ Ректора на Института, учителската колегия, курсиститѣ отъ Института и ученицитѣ отъ църковнопѣвкото училище. Учители и курсисти посрещнаха високитѣ гости съ „Достойно естъ“ и „Владыку и священноначальника нашего“, изпѣти на източень напѣвъ.

Въ сжбота вечерята въ новия храмъ на Института „Св. Климентъ Охридски“ се извърши бдение, а сутринята въ недѣля се отслужи св. Литургия и вечерня отъ митрополитъ Паисий, пратеникъ на Св. Синодъ за произвеждане на зрѣлостнитѣ изпити, въ съслужение съ архимандритъ Симеонъ, ректоръ на Института, архимандритъ Иосифъ, протосингелъ на Вратчанската митрополия, и други духовни лица. Следъ Литургията бѣ отслуженъ и благодарственъ молебенъ.

Годишният акт се извърши въ новопостроения храм на Института. Деньгъ на това тържество — Св. Петдесетница; мѣстото, гдето стана то — св. храмъ, и обстоятелството, че почти всички завършили тази година Института сж млади клирици-дякони, които „иматъ вече и благодатно помазание отъ Святаго“ за служба на св. ни Църква — придадоха особено тържественъ и символиченъ характеръ на акта.

Следъ молебена о. Ректорътъ на Института даде кратъкъ отчетъ за вървежа на учебното дѣло презъ изтеклата 1940/1941 уч. година. Броятъ на питомцитѣ въ края на учебната година е билъ: въ Пастирско-богословския институтъ — I кл. 45 души, II кл. 38 и Църк. пѣвч. у-ще 37. Общо въ дветѣ учебни заведения — 120 души. До изпитъ за завършване на Пастирско-богосл. институтъ сж били допуснати 38 души. Отъ тѣхъ 35 души сж издържали успѣшно изпита и получаватъ свидетелства; двама ще положатъ поправителенъ изпитъ по два предмета, и единъ — по единъ предметъ. Двама души сж завършили съ отличие, 23 — съ мн. добъръ, и 10 — съ добъръ. Въ отчета си о. Ректорътъ благодари на Св. Синодъ въ лицето на Намѣстникъ-председателя и на Вратчанския Митрополитъ за грижитѣ на Св. Синодъ по учебно-възпитателната работа въ Института и за материалната издрѣжка, която се дава и безъ която Институтътъ не би могълъ да съществува, поради малката такса, която се внася отъ питомцитѣ.

Благодари сжщо и за високата честъ, която се прави на Пастирско-богосл. институтъ — личното присѣствие на двама синодални Архиепи, и за голѣмата радостъ на завършилитѣ тази година — да бждатъ благословени и изпратени за новото имъ поприще отъ мастития първоиерархъ на Българската църква — Негово Високопреосвещенство Намѣстникъ-председателя на Св. Синодъ.

О. Ректорътъ изказа благодарностъ и на Негово Високопреосвещенство Вратчанския митрополитъ Паисий, въ чиято епархия е Институтътъ и който има непосредствения контролъ за работата на това духовно учебно заведение у насъ.

О. Ректорътъ окуражи завършилита да се не смушаватъ, ако чувствуватъ сега, когато напушатъ вече Института, колко много ще имъ е нужно, за да изпълнятъ достойно мисията си, защото тѣ трѣбва да иматъ всѣкога отправенъ духовния си погледъ и сърдцето си къмъ Тогова, празникътъ на Когото се чествува на този день — къмъ Божия Духъ, къмъ Светия Духъ, благодатъта на Когото възпѣлва всѣка скждость и изцѣрява всѣка немощъ. Благодатъта на Св. Духъ да ги осѣнява непрестанно, и Неговиятъ свещенъ огънь да пламенѣе неотслабно въ сърдцата имъ, и тѣ ще изпълнятъ достойно дѣлото си въ служба на св. Църква и на скжпата ни родина, която напоследъкъ, по воля Божия, бѣ тѣй щедро ошастливена и се нуждае отъ ревностни служители.

Следъ отчета на о. Ректора, Негово Високопреосвещенство Намѣстникъ-председателя на Св. Синодъ произнесе отеческа напѣтствена речъ къмъ завършващитѣ Института и Църк. пѣвч. у-ще. Съ мждри светоотечески слова той очерта бждещата тѣхна дейность въ духовното поприще, която трѣбва да се състои изключително въ служение на Българската православна църква — майка и пазителка на българския народъ, и въ служба на този народъ, ошастливенъ отъ Бога — да бжде прибранъ подъ общата българска стрѣха.

Накрай завършилитя пръвъ по успѣхъ Атанасъ Ангеловъ Аролски произнесе хубава благодарствена речъ, въ която изтъкна готвността на своитѣ дру-

гари, които вече сж си сложили ржката на оралото, да работятъ самоотвержено, съ любовъ и ревность, за Църквата и народа и да обичатъ и пазятъ отъ петна одеждитѣ на пастирското служение, въ които сж облѣчени вече.

Следъ това Негово Високопреосвещенство Намѣстникъ-председателя на Св. Синодъ раздаде свидетелствата на завършилитѣ, като къмъ всѣкого отпрати поздравъ и благословение. На завършилитѣ се раздадоха книги — даръ отъ Св. Синодъ, съ пожелание — тѣ да бждатъ основата на домашна библиотека, каквато всѣки пастиръ трѣбва да притежава.

Българската православна църква получи още единъ отрядъ предани и надеждни работници. Придобили своята богословска подготовка и духъ на църковность въ близость съ св. Черепишка обителъ, тѣ ще се заловятъ ревностно за Божието и народно дѣло, за радостъ на Църквата и за благо на нашия народъ.

Иером. Атанасий.

Злоупотрѣба съ думи.

Единъ духовитѣ французинъ бѣ казалъ: „думитѣ ни сж дадени, за да прикриваме мислитѣ си“. Това, разбира се, е пресилено. Друго, обаче, би могло да се каже, което не ще бжде пресилено, най-вече у насъ, а именно: думигѣ понѣкога закриватъ нѣщата, прѣчатъ ни да видимъ истинското имъ положение. Разбира се, не всички думи въ езика сж такива. Но има, особено въ устата на нашитѣ образовани хора, думи, които служатъ точно за това — прѣчатъ ни да видимъ и познаемъ нѣщата. А щомъ не познаваме нѣщата, ще грѣшимъ и въ дѣлата.

Повечето отъ тѣзи думи сж чужди по произходъ за езика ни. Печалното, обаче, не е чуждиятъ имъ етимологически произходъ (езикъ безъ чуждици не може), а чуждото, не българско и противобългарско съдържание. То именно нанесе въ душата на българина страшни поражения, заслѣпи го да гледа едностранчиво на нѣщата, отдѣли го отъ народното съзнание и го откъсна отъ конкретната, родна действителность.

Ще посоча само две такива думи, съ които много се злоупотрѣбвява.

Първо — думата *консерватизъмъ*. Има ли по-омразна дума за ушитѣ на нашия образованъ съвременникъ? Тя е първиятъ му изстрелъ при словесна борба. Какво той не е заклеилъ съ нея и захвърлилъ като излишно и непотрѣбно, безъ да си е направилъ и най-малкия трудъ да го разучи и разбере.

Думата консерватизъмъ се яви въ нашия общественъ животъ за първи пѣтъ въ Учредителното народно събрание въ Търново. Тогава народнитѣ представители се раздѣлиха на либерали и консерватори и почнаха борбата. Злоупотрѣбата съ тая дума почнала, обаче, отъ по-рано — отъ времето на църковната борба, когато се постави началото на общественъ животъ у насъ.

Тогава вмѣсто консерватори се казвало „черни“, и всичко което консерваторитѣ искали, за което настоявали, било заклеявано като черно, и веднага критикувано и отхвърляно. Предложено било, напр., въ църковно-народния съборъ въ Цариградъ презъ 1871 год. несмѣняемостъ на екзарха. Но понеже това било предложено отъ консерваторитѣ, то било отхвърлено. Трѣбвало, значи, и екзархътъ въ Цариградъ да се смѣнява всѣки 4 години, както правителствата и парламентътъ въ София. Но, слава Богу, благоразумието малко по-късно надделяло, смѣняемостъта била изоста-

вена, и Екзархъ Иосифъ не билъ сваленъ следъ четири години, а оставенъ цѣли четиридесетъ години да върши своето велико дѣло — да затвърдява българското съзнание въ Тракия и Македония. Колко велико е било това негово дѣло, виждаме едва сега.

Това било, обаче, въ Тракия и Македония. Въ свободна България злоупотрѣбата съ думата консерватизмъ се ширѣла свободно въ всички области. Колко добри начинания и хубави замисли сж пропаднали, само защото сж били заклеймявани като консервативни, или сж изхождали отъ лица и срѣди, считани отъ противниците имъ за консерватори. И все пакъ, българскиятъ народъ въ дълбочината на душата си е консервативенъ. Той обича своето, наследеното, и го пази. Модното увлѣчение по чуждото е било у насъ винаги работа на малцина. Революционниятъ и авантюристиченъ духъ е чуждъ на българския народъ. Откакто е заседналъ въ земитѣ си, той не ги е напускалъ, за да предприема далечни походи, и не е участвувалъ въ политически авантюри. Любовта му къмъ земята и привързаността къмъ родното е известна. Той обича родното и почита старитѣ. Наследеното отъ дѣдитѣ за него е свето. „Едно нѣщо, което ми харесва у нашия народъ, ми казваше единъ интелегентенъ младежъ, е почитта му къмъ старитѣ. Той я изразява въ разни обичаи, обществени форми и мждри думи“. Неговото признание ме зарадва. Азъ се постаряхъ да му посоча, че именно почитта къмъ старитѣ е единъ отъ главнитѣ елементи на понятието консерватизмъ, защото нали и самата дума консерватизмъ значи почитане и запазване на старото. Той веднага почна да възразява, че, покрай хубавото, което действително имало въ консерватизма, хората вмѣквали и защищавали отживѣли, назадничави и незнамъ още какви нѣща. Така дълбоко е заседнало у нашитѣ интелегентни отвращението къмъ думата консерватизмъ, че дори и когато се види, че въ консерватизма може да има нѣщо добро и хубаво, тѣ пакъ не се отказватъ отъ отвращението си спрямо него, а бързатъ да се оправдаятъ, като сочатъ, какъ нѣкои злоупотрѣбляли съ него. Злоупотрѣба е имало съ всичко, животътъ обаче е съвокупност отъ реални нѣща, и иска отъ насъ реално отношение къмъ тѣхъ, а не придържане о думи и принципи. Българскиятъ народъ не се нагажда споредъ принциптѣ и понятията нито на либералитѣ, нито на консерваторитѣ, а живѣе съобразно съ своя духъ и особености. Тѣхъ би трѣбвало да проумѣватъ и зачитатъ и неговитѣ духовни водачи, а не да се държатъ като слѣпци о понятия и принципи, заучени отъ чужди книги.

А наистина тѣзи понятия сж донесени у насъ всецѣло отъ чужбина. И се култивиратъ безъ всѣкакъв огледъ къмъ нашата действителност. Това се вижда най-добре въ понятието *срѣдновѣковие* — нека то ни бжде вториятъ примѣръ.

Едното само изговаряне на тази дума може да набръчка челото на образования българинъ, защото за него тя е съвокупност на всичко отрицателно: мракъ, тъмнина, схоластика, потискане на свободната мисль, инквизиция, позорни стълбове и какво ли не още. Наистина подобни нѣща е имало въ нѣкои страни презъ срѣдновѣковието, но освенъ тѣхъ сж вършени и други нѣща, напр.: отъ дивитѣ племена, нахлули въ Европа отъ Азия, постепенно се организирали държави; отъ варварския начинъ на животъ се създали форми на редъ, законъ и правда; строили се замъци и храмове и на тѣхното изкуство ние се удивляваме и сега; писали се и се преписвали книги и така се пазѣли и развивали мислитѣ и книгитѣ на Платона и на другитѣ грѣцки и римски мждреци; въ училищата се

водѣли такива спорове и научни диспути, за които ние, поданицитѣ на модерната държава, нѣмаме и представа. Всичко това срѣдновѣковнитѣ хора вършели съ вѣра въ Бога. Тѣ захващали всѣка работа въ името на Св. Троица и я завършвали съ думитѣ „конецъ и Богу слава“.

Нашитѣ интелегентни, когато изговарятъ думата срѣдновѣковие, съвсемъ не мислятъ за тѣзи нѣща, защото за тѣхъ тя е понятие завършено и запълнено само съ онѣзи отрицателни нѣща. А това е така, защото тѣ сж я заучили отъ книги и учебници, писани въ особенъ духъ и, най-главното, безъ всѣкакъв огледъ къмъ нашата историческа действителност. Ако онѣзи, които донесоха и насадиха въ съзнанието на нашитѣ интелегентни този характеръ на думата срѣдновѣковие, си припомнѣха, че и българскиятъ народъ е преживѣлъ срѣдновѣковна епоха, и се бѣха поспрѣли въ размисль за нея, сигурно у насъ не би се ширило подобно понятие за тази епоха.

Прието е за срѣдновѣковие да се счита времето откъмъ началото на VII в. до къмъ края на XV в. — значи, точно онова време, когато нашиятъ народъ е живѣлъ свободенъ въ собствена държава. Срѣдновѣковието почва за насъ съ двамата св. братя Кирилъ и Методий и съ св. Царь Борисъ и завършва съ похвалното слова на Григорий Цамблакъ за Патриархъ Евтимий и фрескитѣ на Боянската църква. Това сж крайнитѣ предѣли. Между тѣхъ сж св. Климентъ, Черноризецъ Храбръ, Иванъ Асенъ II, Търновскитѣ лворци, храмътъ „Св. 40 мчченици“, школата на Патриархъ Евтимий, и никжде не се срѣща нито схоластика, нито инквизиция. И все пакъ, понятието срѣдновѣковие за нашитѣ интелегентни не е обобщение на тѣзи свѣтли лица и дѣла, а е равностойно на мракъ и инквизиция, защото е понятие небългарско, заето готово отъ чужбина, тѣй както сж го съставили преди десетки години чужденци, възпитани въ духа на Волтера.

Крайно време е да свикнемъ да извличаме историческитѣ понятия преди всичко отъ нашата историческа действителност. Нали когато евѣпросъ за история, трѣбва да мислимъ на първо мѣсто за нашата история, а не за китайската.

М. Стояновъ.

Изъ духовната съкровищница на Църквата.

Антихристъ.

Отъ св. Кирилъ Иерусалимски.

Братоненавистничеството приготвя вече почва за Антихриста. Дяволътъ създава разцепления между людетъ, за да може по-удобно да бжде приетъ Антихристъ, когато дойде. Никой, обаче, отъ рабитѣ Христови — и тукъ и навсѣкжде, гдето живѣятъ — да не пристъпва къмъ врага. Апостолъ Павелъ ни е далъ ясенъ белегъ за Антихриста въ следнитѣ думи: „Никой да ви не прелѣсти по никой начинъ; защото *оня денъ не ще настъпи*, докле първомъ не дойде отстъплението и се не открие човѣкътъ на грѣха, синътъ на погибельта, който се противи и превъзнася надъ всичко, що се нарича Богъ, или светиня, за да седне като Богъ въ Божия храмъ, показвайки себе си, че е Богъ. Не помните ли, че още когато бѣхъ при васъ, ви говорихъ това? И сега знаете онова, що го задържа да се открие той въ свое време. Тайната на беззаконието вече действува, само че *нѣма да бжде извършена*, докато се не отдръпне онъ“, който я за-

държа сега; тогава и ще се открие беззаконникътъ, когото Господъ Исусъ ще убие съ дъха на устата Си, и съ блъсъка на Своето пришествие ще изтрѣби тогава, чието явяване, по действие на сатаната, е съ всѣка сила и съ поличби и лъжливи чудеса, и съ всѣко неправедно прелъстяне ония, които загинватъ задето не сж приели любовта на истината за свое спасение" (2 Сол. 2, 3—10). Така ни говори блажениятъ Павелъ. Сега е вече отстѣпление, защото людетъ отстѣпиха отъ правата вѣра — едни проповѣдватъ „синобашинство“, други пъкъ се осмѣляватъ да говорятъ, че Христосъ е приведенъ въ битие изъ небитие, т. е. че е сътворенъ. По-рано еретицитѣ били явни, а сега Църквата е изпълнена съ скрити еретици, защото човѣцитѣ отстѣпиха отъ истината и гжделичкатъ слуха си съ ереси и заблуди. Ако проповѣдта е снизходителна къмъ заблудата имъ, тѣ я слушатъ съ удоволствие; ако пъкъ словото се отнася до разкаянието имъ — тѣ се отвращаватъ отъ него. По-големата частъ отъ людетъ отстѣпиха отъ истинското учение — по-скоро избиратъ лошото, отколкото да предпочетатъ доброто. Това е именно и *отстѣплението* — затова сме длъжни да очакваме врага: и той вече е започналъ да изпраща своитѣ предшественици и е готовъ да пристигне за пляката! Затова бди надъ себе си, човѣче, и пази душата си! Църквата те увѣрява сега предъ живия Богъ и предварително ти казва за идването на Антихриста — при тебъ ли ще стане това, не знаемъ; или пъкъ следъ тебъ, сжщо така не знаемъ; за тебъ, обаче, добре е да знаешъ това и да се предпазвашъ! Плашатъ ме войнитѣ на народитѣ; пляшатъ ме разцепленията въ Църквата; плаши ме ненавистята между братята. Антихристъ ще дойде съ всѣкакви лъжливи личби и чудеса — той ще се превъзнесе надъ всички идоли; отначало ще покаже притворно човѣколюбие, а впоследствие ще разкрие жестокостъ, особено пъкъ къмъ светиитѣ Божи. Той ще бжде лютъ звѣръ, грамаденъ змей, непобедимъ за човѣцитѣ, готовъ да ги погълне. О, макаръ и да е решено това, дано даде Господъ да не стане презъ наши дни!

Отъ руски — *Ибр.*

Всѣки българинъ трѣбва да разтвори сърдцето си за България и кесията си за двумилиардния вътрешенъ държавенъ заемъ.

БЕЛЕЖКИ И ОТЗИВИ.

Смисълътъ на бедствията.

На 1 тоя месецъ столица София бѣ сполетена отъ ужасно стихийно бедствие. Къмъ 4 часа следъ пладне тоя день надъ нея и надъ нѣкои близки и по-далечни землица въ околността ѝ неочаквано се изсипа необикновено едра и изобилна градушка, която въ продължение на половина часъ причини твърде голѣми пакости: изпочупи всички стъкла по северозападнитѣ страни на столичнитѣ сгради, наводни много къщи, повреди овощнитѣ, зеленчукови и цвѣтни градини, съвършено унищожи жетвата по много нивя, като изби и добитѣкъ по полето. Загубитѣ сж грамадни — надминаватъ десетки милиони левове Правителството вече взима всички мѣрки да помогне на тежко пострадалитѣ.

Обикновено и най-малкитѣ материални щети, нанесени нѣкому, предизвикватъ реакция. Счупете дори само едно стъкло въ къщата на когото и да било, веднага ще чуете отъ него ропотъ, оплакване, искане на обезщетение и наказание на пакостника. Стихийното бедствие

оня день, обаче, нищо подобно не предизвика. Отъ никого не се чу ни ропотъ, ни оплакване; никой не прояви въ случая било гнѣвъ, било озлобление, било отчаяние.

Напротивъ, дълбоко съжалявайки за постигналото ги нещастие, всички мълчаливо и съ пълно смирение го понесоха, каго видѣха въ него прѣста на Провидението. Дори проститѣ селяни, тежко засегнати отъ бедствието, не паднаха духомъ. Тѣ видѣха въ него Божие посещение. „Постоянно обсипвани съ дарове отъ Бога, — казваха тѣ, — ние се забравихме, като забравихме и самия Бога и съвсемъ се отбихме отъ Неговия пътъ. Но ето, Той ни направи да се опомнимъ: които отъ насъ всѣка недѣля и празникъ още отрано пълнѣхме кръчмитѣ, сега, следъ като градушката не само унищожи постѣвитѣ ни, но и дълбоко разрови самитѣ ни нивя, вече вземемъ да отиваме въ църква и станаме по-добри. Трѣбваше да бждемъ силно ударени, за да се стреснемъ. Да, Господъ паде, Господъ взе. Да бжде името Му благословено!“

Твърде отраднo е, че нашиятъ народъ има такъвъ правилень мирогледъ, такова християнско понятие за природнитѣ бедствия. Това Йововско тълкуване на наводненията, земетресенията, пожаритѣ и на разни други катастрофи говори за чиста вѣра въ Бога и за пълна преданостъ Нему. Стихийнитѣ бедствия, които другаде увеличаватъ броя на невѣрующитѣ и предизвикватъ ожесточение и отчаяние, у насъ, слава Богу, засилватъ вѣрата и благочестието, служатъ за всеобща поука.

Обединена България ще стане велика, само съ усилията и жертвитѣ на всички свои граждани. Една облигация отъ вътрешния държавенъ заемъ е най-малкото, което трѣбва да даде сега всѣки българинъ.

ИЗЪ ПЕЧАТА.

Душата на Македония. Вѣра и упование въ свети Климента.

(в-къ „Днесъ“ отъ 5 юлий)

... Вѣрата и упованието на охридчани въ свети Климента сж правилни впечатление на всички посетители въ Климентовия градъ. За тая вѣра Ив. Вазовъ написа вдъхновено стихотворение. Азъ я почувствувахъ въ клетвитѣ на малкитѣ охридчанчета — тѣ, когато искаха да ни увѣрятъ въ нѣщо, не се кълнѣха въ Бога, а въ свети Климента. Спомнямъ си оня величественъ моментъ на раздѣла между майка и синъ, който винаги е извиквалъ слъзи въ очитѣ ми и който не веднажъ е подсилвалъ самочувството и волята ми.

Синътъ окованъ въ вериги, ще трѣбва да застане за Дебърската влажна гѣмница, за да бжде удовлетворенъ ненаситниятъ Мелетий — палачатъ на Миладиновци. Между другитѣ изпращачи е и болната, изнемошѣла, страдална и героична майка на Пърличева. И ето какъ той самъ описва раздѣлата си съ нея:

Майка ми ме повика, а кате ме цѣлуна: „Бжди ми юнакъ, ми каза: ако ли не, азъ ще умра отъ скръбъ. Не бой се! Предъ свети Климента горятъ безбройни лампади. Ако ми се уплашишь, харамъ да ти е млѣкото ми!“

Какво е свети Климентъ за българитѣ отъ Охридско усѣтихъ непосредствено на 12 юний, т. г., когато имахъ върховното удоволствие да бжда въ храма на нашия първоучитель, и на схлупения чардакъ на училището до него да се унасямъ, омаянъ отъ красотитѣ на природата и отъ неуловимитѣ очарования, съ които ме разнѣжваше историята.

Както стояхъ съ зарѣянъ погледъ къмъ Галица,

чухъ отдолу, подъ чардака, шепота на хора. Погледнахъ: две възстари селянки приседнаха на единъ камъкъ, грехнали, приведени отъ мъка и умора. Явно бѣ, че идватъ отъ далечъ и че ги гони нѣщо не добро.

Като се зададе черковниятъ ключаръ, тѣ станаха, спрѣха го. Чувамъ, разказватъ му, че отъ три дни не сж яли нищо — и тѣ и децата имъ. — „Оставихме децата на село и дойдохме въ града да търсимъ храна. Рекохме, че все ще намѣримъ баремъ по три кила царевица. Сж пари искаме, не просиме... Но никжде нищо не намѣрихме. И тогава решихме да видимъ при свети Климента — той дано ни помогне. Той нѣма да остави децата ни да измратъ отъ гладъ“.

Слушахъ този разговоръ като нерадостна приказка. Стана ми страшно мъчно. Жаль разкъсваше сърдцето ми. Особено когато прислужникътъ вдигна рамене и отсѣче:

— Нѣма! Отъ кжде ще ви намѣри и свети Климентъ!

— Нѣма ли? питатъ отчаяни дветѣ жени. После млъкнаха. Приклекнаха на камънитѣ, готови тамъ да оставятъ душичѣ си...

Ние събрахме каквито провизии имахме и имъ ги дадохме. Дадохме имъ ги отъ името на свети Климента...

Една отъ благословиитѣ, съ които ни отрупаха, да ме осѣни — стига ми и за оня свѣтъ...

Тѣй усѣтихъ вѣрата на охридчани въ свети Климента. Усѣтихъ страданията и бедността имъ.

Народъ и вѣра.

(В-къ „Миръ“ отъ 25 юний)

... „Да вѣрвашъ въ Бога значи да сжществувашъ за доброто — най-широката прегръдка на християнската любовъ. Доброто е основната сжщина на човѣшката душа, и неговото начало иде отъ нѣкъжде другаде. Българскиятъ народъ е разбралъ това, повѣрвалъ е и е положилъ живота си върху истинитѣ на православната християнска вѣра. Той вѣрва, че всичко: трудъ, плодородие, страдания, радости, смъртъ и т. н. сж дадени отъ Бога.“

Въ живота на българския народъ вѣрата, която насочава човѣка къмъ правда и свобода, е играла и ще играе голѣма роля. Вѣрата, правдата и свободата, презъ течение на годинитѣ, тѣй се преплетоха и слѣха, че станаха сждба на редица поколѣния. Така се родиха националнитѣ ни идеали, които сж свѣтла, чиста рожба на най-висшата нравственостъ. И затова, когато народътъ излъчва отъ срѣдата си народния будителъ, излъчва го като посрѣдникъ между себе си и Бога, като месия, който иде да извлѣче своя народъ отъ мрака на невежеството и робството, да го сложи върху равнината, която е подножие на Бога и която диша и живѣе чрезъ благодатъта на небото.

Вѣрата въ Бога е обединила българския народъ и го е запазила отъ изчезване. Велики дѣла безъ вѣра сж невъзможни. Вѣрата е вълшебенъ шатѣръ за народа. Тя е връзката между човѣцитѣ, защото нейното ложе е сърдцето. Безъ вѣра въ Бога нѣма довѣрие въ човѣка, нѣма и свидетелствуване за истина, нѣма бждеще, нѣма вѣчностъ. Вѣрата не е заблуда, а истина. Който вѣрва въ Бога, вѣрва въ народа — той носи въ сърдцето си дѣлото на саможертвата — едничиный лостъ, който движи народитѣ къмъ всестранно развитие.“

Не събирайте богатства, които рѣжда обхваща, огънъ изгаря, или могатъ да ви бждатъ откраднати. Купете си отъ сегашния вътрешенъ държавенъ заемъ облигации, които, ако бждатъ повредени, изгубени или откраднати, могатъ да бждатъ замѣнени съ нови.

ОФИЦИАЛЕНЪ ОТДѢЛЪ.

СЖДЕБНО ОТДѢЛЕНИЕ.

Съобщава се на заинтересованитѣ страни и лица, че на *единадесетото* и *дванадесетото* сждебни заседания на св. Синодъ презъ лѣтната му сесия на 1941 година, се разгледаха следнитѣ производства, насрочванята за които своевременно бѣха оповестени на черната дѣска въ канцеларията на Св. Синодъ.

XI сжд. заседание — 5. VII. 941 год.

1) в. ч. пр. № 13/41 г. на Пенка Христова Илиева, отъ София и Христо Илиевъ Христовъ, отъ Севлиево.

2) в. бр. д. № 129/41 на Георги Димитровъ Георгиевъ и Мита Митева, отъ с. Долапитѣ, Русенско.

3) в. бр. д. № 130/41 на Димитъръ Георгиевъ Чакъровъ и Марийка Тодорова Нанкова, отъ с. Кубратъ, Русенско.

4) в. бр. д. № 131/41 на Христо Игнатовъ Стаменовъ и Маринка Д. Денева, отъ с. Хотанца, Русенско.

5) в. бр. д. № 132/41 на Никола Ив. Маневъ и Мария Тодорова Ламбрева, отъ Русе.

6) в. бр. д. № 133/41 на Пеню Тодоровъ Ивановъ и Ана Николова, отъ с. Гължбари, Кубратско.

7) в. бр. д. № 134/41 на Драганъ Ангеловъ Каралийчевъ и Димка Др. Ангелова, отъ с. Стражица, Горно-Орѣховско.

8) в. бр. д. № 135/41 на Иванъ Тодоровъ Петровъ и Цвѣтана Тодорова, отъ с. Игнатица, Врачанско.

9) в. бр. д. № 136/41 на Георги Денчовъ Навцевъ и Цена Тодорова, отъ с. Крушовица, Орѣховско.

10) в. бр. д. № 137/41 на Вангелуда Д. Василева, и Георги Петковъ Кюсевъ, отъ Свиленградъ.

XII. сжд. заседание — 9. VII. 941 г.

1) в. бр. д. № 169/39 на Иванъ Николовъ Яневъ и Костадинка п. х. Пѣева, отъ с. Козарско, Пещерско.

2) в. бр. д. № 117/40 на Боне и Олга Гужгулови, отъ София.

3) в. бр. д. № 230/40 на Ана и Никола Радеви, отъ София.

4) в. бр. д. 302/40 на Хараламби Ламбриновъ и Добринка Ив. Ганчева, отъ Горна-Орѣховица.

СЕДМИЧЕНЪ ПРЕГЛЕДЪ НА СЪБИТИЯТА.

— Академическиятъ съветъ на Софийския университетъ посети македонскитѣ градове: Охридъ, Битоля, Прилепъ, Велесъ и Скопие, въ които устрои тържествени събрания.

— Ще бждатъ приети въ ученическитѣ лѣтoviща около 2,000 българчета отъ Македония.

— Открива се Народенъ театъръ въ Скопие.

— Българското правителство призна китайското национално правителство въ Нанкинъ.

— Голѣма градоносна буря се разрази надъ София и околноститѣ ѝ. Бѣха нанесени щети на постройки, на посѣви и градини, по селата въ североизточна посока отъ столицата.

— Новоназначениятъ пълномощенъ м-ръ на Германия г. Бекерле пристигна. Досегашниятъ г. Рихтховенъ си заминава. Г-нъ Бекерле бѣ приетъ отъ Н. В. Царя на тържествена аудиенция.

— Германскиятъ пълномощенъ м-ръ г. Бекерле внесе отъ името на Фюрера 500,000 лв. помощъ за пострадалитѣ отъ стихии бедни български стопани.

Франция сключва дипломатическите сношения съ Русия. Въ Франция се готвят да образуват отрядъ, който да вземе участие въ войната срещу болшевишка Русия.

— Войната въ Сирия съ Англия продължи. Френските войски упорито бранятъ територията на Сирия. Подъ силния напоръ на английските по-многобройни войски отстъпиха Палмира, и за да спасятъ населението отъ Бейрутъ, заповѣдаха му да се изсели.

— Френското правителство почна преследването на комунистите.

Турското Народно събрание ратифицира турско-германския договоръ за приятелство.

Японското правителство извика всичките си параходи да се завърнатъ въ японските пристанища.

— Огнотенията съ Холандска Индия сж влошени. Холандска Индия, по нареждане на Америка, спрѣ да дава каучукъ на Япония.

— Държав. съветъ взе особено важни решения, олобрани отъ императора, при новото положение отъ руско-германската война. Япония се готви и наблюдава събитията.

Англия изпрати две мисии — военна и стопанска, за Русия, които сж стигнали и влѣзли въ връзка съ руските военни и стопански комисари.

— Английскиятъ министъръ на външните работи Идънъ произнесе речъ, въ която заяви, че Англия презъ есенята ще бжде по-силна по-въздуха и доялно ще изпълни задълженията си къмъ Съветска Русия.

Американското правителство свиква подъ знамената 900,000 новобранци.

— Рузвелтъ ще иска новъ кредитъ отъ 70 милиарда долара за войската.

Руската войска е бита на първата отбранителна линия. Това предизвика смущение въ правителството. Образува се петорка за спасението на Съветската държава. Сталинъ издаде заповѣдъ, по силата на която при отстъплението да се унищожава всичко: сгради, пощви и пр. Засили се и терорътъ надъ неболшевишки и подозрителни елементи. Много подозрителни сж вече застреляни. Образуваха се полкове отъ жени.

— Русия апелира къмъ Англия и Америка за артилерия и аероплани.

— Руското правителство ще се мѣсти въ Свердловскъ на Уралъ.

Войната между Русия и Германия продължава да се разширява. Първата отбранителна линия на Русия бѣ пробита и мината отъ германските войски. Войските на Германия се насочватъ къмъ Москва, Киевъ, Одеса и Ленинградъ. Германските войски сполучиха да прекъснатъ съобщенията съ Мурманскъ, да обградятъ Смоленскъ и Минскъ и да продължатъ да преследватъ отстъпващите руски войски. Германо-румънските войски изтласкаха руските войски отъ Буковина и Бесарабия. Русите дадоха нѣколко стотици хиляди жертви и огроменъ воененъ материалъ отъ оръдия, танкове и пр.

Не умъртвявайте вашитъ капитали, като ги държите у дома си неизползувани, давайте имъ животъ, оживете ги, отъ което ще имате полза лично вие, а сжщо и обржавата, въ която живѣете и печелите. Обърнете вашитъ лихвоносни банкноти въ лихвоносни, като ги замѣните съ облигации отъ сегашния вътрешенъ държавенъ заемъ.

І. У насъ.

Закриване на синодалната сесия. Св. Синодъ въ голѣмъ съставъ, следъ изчерпване на дневния редъ, на 8 т. м. закри своята сесия. Св. Синодъ въ малъкъ съставъ приключи заседанията си на 9-и.

Избиране нови членове на Св. Синодъ въ малъкъ съставъ. Понеже мандатътъ на трима отъ членоветъ на Св. Синодъ въ малъкъ съставъ изтича, на 8 т. м. Св. Синодъ въ голѣмъ съставъ направи изборъ на нови членове. Въ резултатъ се оказа, че и тримата досегашни синодални членове сж наново преизбрани съ по 10 гласа, а именно—Високопреосвещенитъ митрополити: Видинский Неофитъ, Намѣстникъ-председателъ на Св. Синодъ, Софийский Стефанъ и Вратчанский Паисий.

Промѣни въ Канцеларията на Св. Синодъ и въ Духовнитъ семинарии. Въ последното си заседание Св. Синодъ въ голѣмъ съставъ взе следните решения:

1. Стобийския епископъ Никодимъ, досегашенъ секретаръ на Св. Синодъ, назначава за ректоръ на Пловдивската духовна семинария, на мѣстото на архимандритъ Климента, досегашенъ и. д. ректоръ на сжщата семинария, който се освобождава.

2. За секретаръ на Св. Синодъ назначава архимандритъ Дамаскина, досегашенъ протосингелъ на Пловдивската митрополия.

3. Драговитийския епископъ Харитонъ, досегашенъ ректоръ на Софийската дух. семинария, назначава за викаренъ епископъ на Ловчанския митрополитъ Филаретъ, управляващъ Охридско-Битолската епархия.

4. Архимандритъ Николая, досегашенъ началникъ на Културно-просвѣтното отдѣление при Св. Синодъ, назначава за ректоръ на Софийската дух. семинария.

Всички тия промѣни се считатъ отъ 1 августъ.

Заупокойна Литургия и панихида за митрополитъ Павла. Миналата недѣля, по случай 9 месеца отъ кончината на блаженопочиналия Старозагорски митрополитъ Павла, въ столичната църква „Св. София“ бѣ извършена заупокойна св. Литургия и панихида отъ Негово Високопреосвещенство Старозагорския митрополитъ Климентъ. На панихидата присѣдствуваха Тѣхни Високи Преосвещенства митрополититъ Доростолочервенскиятъ Михаилъ, Вратчанскиятъ Паисий и Сливенскиятъ Евлогий, Преосвещенитъ епископи Драговитийскиятъ Харитонъ и Стобийскиятъ Никодимъ и множество почитатели на приснопамятния иерархъ.

Съобщение отъ Канцеларията на Св. Синодъ. Всички отъ новоосвободенитъ земи ученици-българи, които сж следвали, но не завършили образованието си, въ сръбски, гръцки или ромънски пра-

вославни духовни училища и желаятъ да продължат и завършатъ въ българскитѣ православни духовни училища, да подадатъ молба до Св. Синодъ, най-късно, до 25-й августъ т. г., като приложатъ кръщелното си свидетелство и отпускно училищно свидетелство или другъ документъ, отъ който да се вижда кой класъ сж завършили, съ какъвъ успѣхъ и повеление.

Вжтрешниятъ заемъ. По изявление на г. Божилковъ, министъръ на финанситѣ, вжтрешниятъ заемъ надмина опредѣлената сума 2 милиарда лева. За сега записаната сума надминава опредѣления заемъ съ $1\frac{1}{2}$ милиардъ лева. Правителството, поради изключителнитѣ времена и нужди и поради голѣмата готовность у народа да подкрепи родолюбивитѣ му начинания, увеличи сумата на заема на $3\frac{1}{2}$ милиарда лв. Всички вѣрватъ, че подписката за тоя заемъ въ кжсо време ще се попълни, понеже учреждения и частни лица се надпреварватъ да взематъ чувствително участие въ това голѣмо народно дѣло, като записватъ суми повече, често пжти и двойно, отколкото законътъ ги задължава. Не липсватъ въ случая и трогателни прояви на пожертвувателность отъ отдѣлни лица за доброто на родината.

Препоржчана книга. Написаната отъ д-ръ Ив. Г. Панчовски книга „Естествена наука и религия“, за която въ миналия брой на „Църк. в.“ бѣ даденъ отзывъ, е одобрена и препоржчана отъ Св. Синодъ на Българската църква съ протоколъ № 28 отъ 27. V. т. г. и отъ Министерството на нар. просвѣта съ окржжно № 3230 отъ 3. VI. с. г. Доставка се отъ Синодалната книжарница и отъ самия авторъ (бул. Дондуковъ 74).

Не може да има лично благополучие, ако държавата е слаба и изнемогва. Вжтрешниятъ държавенъ заемъ ще помогне за изграждане величието на България.

Всички трѣбва да дадемъ срѣдства за голѣмитѣ и нови задачи, които се поставятъ на нова България, записвайки макаръ и най-скромна сума въ откритата подписка за вжтрешния заемъ.

II. Въ чужбина.

Католическата църква. *Петровденската речъ на Папата.* По-миналата недѣля — на 29 юний, по случай празника на св. апостоли Петъръ и Павелъ, папа Пий XII се обърна къмъ всички християни въ свѣта съ речъ по радиото. Въ тая речъ, следъ като описа днешното положение на Европа, въ която всички изпитватъ теглото отъ войната, той каза:

„Мнозина днесъ запитватъ, какъ може Богъ да позволи подобни ужаси? Но Самъ Богъ отговаря на туй запитване, като ни казва: „вашитѣ пжтища не сж Мои пжтища“. Човѣцитѣ искатъ незабавна справедливость, но Богъ сжди другояче. Трѣбва да вѣрваме въ Бога и да поставимъ сждбата си въ Неговитѣ ржце. Богъ може да допустне временно да сжществува лукавство срѣдъ хората. Тържеството на злото, обаче, не може да трае дълго. Часътъ на Бога ще дойде. Часътъ на освобождението ще позволи да въз-

кръсне справедливостта и мирътъ. Животътъ на християнитѣ се приближава къмъ мира и къмъ победитѣ. Ние благославяме италианския народъ и неговата славна католичка традиция, както и цѣлия свѣтъ, който ни е тѣй скжпъ“.

Държавниятъ вжтрешенъ заемъ носи 5% годишна лихва, освободена отъ всѣкакви настоящи и бждещи данъци, бери и гербъ. Това е най-доброто спестяване и най-голѣмата сигурность.

Камбани

Църковни и училищни.

Винаги голѣмъ изборъ, отъ различни величини, подъ тонъ и мелодия ще намѣрите при прочутия

Димитъръ М. Алексиевъ

техникъ-камбанолѣяръ.

ул. „Татарли“ № 65 — София.

Преливамъ спукани камбани на самото мѣсто или въ лѣярницата ми, като ми се заплаща само труда по 10 лева на килограмъ, По поржчка изработвамъ камбани, които ще бждатъ рѣдкость въ страната ни.

1—99—1

Обявление. Изгубеното кръщелно свидетелство на Никола Станевъ Йорговъ, отъ с. Пушево—Търновско, да се счита невалидно. Издаденъ е дубликатъ.

1—98—1

Енор. свещеникъ: *Йорданъ Гиговъ.*

Църковно настоятелство при храма „Св. Богородица“ с. Бегово, Карловска околия.

Обявление № 37. Обявява се на интересувачитѣ се, че на 27 юлий 1941 г., отъ 2 до 6 часа следъ обѣдъ, въ канцеларията на кметското намѣстничество ще се произведе търгъ съ явна конкуренция за отдаване подъ наемъ църковната нива отъ 25,090 декара, находяща се въ мѣстностьта „Язлата“ въ Беговото землище.

Първоначална цена 80 лева на декаръ.

Залогъ 10%.

Закона за Б. О. П. е задължителенъ.

Разноснитѣ по търга сж за смѣтка на конкурентитѣ. с. Бегово, 2 юлий 1941 год.

1—100—1

Отъ Настоятелството.

ПАСТИРСКО-БОГОСЛОВСКИ ИНСТИТУТЪ

ПРИ ЧЕРЕПИШКИЯ МОНАСТИРЪ

ОБЯВЛЕНИЕ

Въ първи класъ на Пастирско-богословския институтъ за 1941/1942 учебна година ще се приематъ свършилитѣ — успѣшно и съ примѣрно поведение — гимназия, педагогическо училище, търговска гимназия или срѣдно държавно земеделско училище съ зрѣлостно свидетелство.

Всѣки кандидатъ, който желае да постѣпи въ Института, подава на името на Ректора, най-късно до 1 септемврий, необгербовано заявление, придружено съ следнитѣ документи: 1) свидетелство за св. кръщение; 2) зрѣлостно свидетелство; 3) медицинско свидетелство; 4) удостоверение отъ енорийския свещеникъ за благонадеждностъ, и 5) свидетелство за сѣдимостъ. Кандидатитѣ не трѣбва да сѣ по-млади отъ 19 и по-възрастни отъ 30 години. Следващитѣ въ Института се освобождаватъ отъ военна повинностъ до 27 годишна възраст.

Всички новопостѣпващи ще трѣбва да се явятъ въ Института на 5-й септемврий, 8 часа сутринта, за провѣрка на гласа, музикалния слухъ и общата имъ интелигентностъ.

Въ Института нѣма да бждатъ приети кандидати, които сѣ лишени отъ музикаленъ слухъ и не могатъ да пѣятъ.

Редовнитѣ занятия ще започнатъ на 15 септемврий.

Всички курсисти живѣятъ въ пансионъ и плащатъ 6.000 лв. годишна такса, внасяна на два пѣти: 3000 лв. при постѣпването и 3000 лв. следъ коледната ваканция.

Въ пансиона курсиститѣ се ползватъ отъ квартира, храна, освѣтление, отопление и пране, а долни дрехи: 4 ризи, 4 гащи, 4 кърпи за лице, 6 кърпи за носъ, 6 чифта чорапи, здрави черни цѣли обуца, чехли, 4 чаршафи, 4 кълѣфи, горно облѣкло, учебници и други помагала си набавятъ сами, както и едно одеяло (войнишки типъ).

Курсътъ на Института е двегодишенъ.

Черепишки манастиръ, 18-й юний 1941 година.

ОТЪ РЕКТОРАТА.

ЦЪРКОВНО-ПѢВЧЕСКО УЧИЛИЩЕ

ПРИ ЧЕРЕПИШКИЯ МОНАСТИРЪ

ОБЯВЛЕНИЕ

Курсътъ на Църковно-пѣвческото училище при Черепишкия манастиръ е 1-годишенъ и трае 9 пълни месеци. За учебната 1941/1942 година ще се приематъ 40 ученици. Кандидатитѣ за това училище трѣбва да иматъ най-малко прогимназиално образование; да не бждатъ по-млади отъ 17 и по-възрастни отъ 35 години; да притежаватъ музикаленъ слухъ и приятенъ гласъ.

Всѣки кандидатъ подава на името на Ректора, най-късно до 1 септемврий т. г., необгербовано заявление, придружено съ следнитѣ документи: 1) кръщелно свидетелство; 2) училищно свидетелство; 3) удостоверение отъ енорийския свещеникъ за благонадеждностъ; 4) медицинско свидетелство и 5) удостоверение отъ общината, че е отбилъ военната си повинностъ, или че не подлежи да бжде повиканъ въ казармата презъ тази учебна година.

Всички ученици живѣятъ въ пансионъ и плащатъ 5000 лв. годишно такса, внасяна на два пѣти: 2500 лв. при постѣпването и 2500 лв. веднага следъ коледната ваканция. Въ пансиона тѣ се ползватъ безплатно отъ квартира, храна, освѣтление, отопление и пране, а чаршафи (два горни и два долни), долно и горно облѣкло, както и обувки, си доставятъ сами.

Учебнитѣ занятия ще почнатъ на 15 септемврий. Кандидатитѣ трѣбва да се явятъ на 7-ий сѣщия месецъ за провѣрка на слуха и гласа, следъ което ще се опредѣли, кои отъ тѣхъ ще бждатъ приети.

Черепишки манастиръ, 18-й юний 1941 година.

ОТЪ РЕКТОРАТА.